

III. ÉVF. 1902 7. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Pápai körlevél a legméltóságosabb Oltáriszentségről. — Az örökimádási templom. Dalok Jézus Szívéhez. — Hogyan lett Manning bíboros katolikussá. — Az Oltáriszentség tisztelete Rómában. — *Salutis humanae Sator*. — A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend. — Tanítás a legméltóságosabb Oltáriszentségről. — Vegyesek. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legméltóságosabb Oltáriszentségről. — Hirdetések.

Pápai körlevél a legméltóságosabb Oltáriszentségről.

XIII. LEÓ PÁPA

tisztelendő testvéreinek, a patriarkáknak, prímásoknak, érsekeknek, püspököknek és a többi püspöki joghatóságot gyakorlóknak, kik az apostoli szentséssel békében és egyességben élnek.

Tisztelendő Testvérek!

Üdvöt és apostoli áldást!

Szent hivatásunkhoz hiven eddig is törekedtünk s Isten segítségével ezentul is rajta leszünk, hogy az emberiség iránt való csodálatos szeretet nyilvánulásait, melyek Jézus Krisztusban ragyognak, elmélkedésünk és tanításunk tárgyává tegyük. Miután oly időket élünk, melyek az igazság és jog féktelen ellenségei, azért, a mennyire tehetségünk engedte, sohasem mulasztottuk el tanító, intó és intéző szavunkat fölemelni, hogy a sokféle tévedés káros befolyását ellensúlyozzuk s a keresztény életet lehetőség szerint erősítsük, mint ezt legutóbbi apostoli levelünk * is tanúsítja. Erre irányuló legutóbbi működésünkben különösen két szorosán összefüggő intézkedésre gondolunk keserű szükségünkben is nagy lelki megnyugvással. Az egyik, hogy üdvösnek és hasznosnak láttuk az egész emberiséget különös ünnepelességgel Jézus legszentebb Szívének fölajánlani, a másik, hogy Krisztus minden követőjét komolyan buzdítottunk, hogy Ahhoz ragaszkodjanak, ki úgy az egyén, mint a társadalom számára istenileg rendelt *ut, igazság és élet*. — Most pedig ugyancsak az egyház sorsát gondos szemmel vizsgáló

* Melyet a pápa végrendeletének szoktak nevezni. Szerk.

apostoli szeretet arra indít, hogy ne mondjuk sürget, miszerint intézkedéseinkre mintegy a koronát föltegyük azzal, hogy a hívő népnek legmelegbben ajánljuk a legmélt. **Oltáriszentséget**, Üdvöztőknek, ki kívánva kívánta az emberekkel való ez egyedül álló egyesülését, ezen szive mélyéből származó ajándékát, a mely a megváltás üdvös gyümölcsei szétárasztásának leghathatósabb eszköze. E tekintetben már régebben több intézkedést tettünk. Így nagy örömmel tölti el lelkünket, hogy számos intézményt és egyesületet erősítettünk meg s láttunk el kiváltságokkal, melyek ez isteni Szentség örök imádását szolgálják; továbbá, hogy eucharisztikus kongresszusok méltó és üdvös tartását szorgalmaztuk és ezen, valamint az ehhez hasonló művek égi védőjének szent Baillon Pascalt tettük meg, ki az Oltáriszentség titkának kiváló tisztelője volt. — Ezt a Szentséget, a melynek védelme és megvilágítása az Egyháznak állandó gondja és nem egyszer a vértanúság koszorujának is oka volt s melynek magyarázatában a legkiválóbb férfiak tudománya és ékesszólása, valamint a különböző művészetek fényes eredménnyel szorgoskodtak — erről a Szentségről akarunk tehát, Tisztelendő Testvérek néhány pontban szólni, még pedig azért, hogy az Oltáriszentségnek ereje a mennyiben a kor szükségleteinek leghathatósabb orvossága minél inkább nyilvánvalóvá legyen. És valóban, a mint Krisztus Urunk földi életének véghatárán e szentséget hagyta nekünk, mint az emberek iránti végtelen szeretetének jelét, «a világ életéért» (Ján. 6, 52.), úgy életünk alkonyán mi sem kívánhatunk boldogítóbb dolgot, mint hogy megadassék nekünk a köteles hálának és buzgóságnak érzelmeit mindenek szívében fölkelthetni és táplálhatni e csodálatos Szentség iránt, a melyen véleményünk szerint első sorban nyugszik az annyira óhajtott boldogulásnak és békének reménye és megvalósulásának lehetősége.

Bizonyára fognak találkozni a kik csodálkoznak sőt szavainkat kicsinyes gúnynyal fogadják majd, hogy az annyira hányatott és beteg társadalmon első sorban ily eszközökkel óhajtunk segíteni. De ennek oka a büszkeség. Ha e bűn elhatalmasodik a lelkeken meggyengül a keresztény hit, mely az ész föltétlen hódolatát sürgeti és oly sötét homály borítja el a természetfölötti dolgokat, hogy igen soknál megvalósul az irás szava: «a mit nem értenek, azt káromolják». — Azonban e körülmény meg nem ingat szándékunkban, sőt hathatósabbban ösztönöz, hogy a jók előtt világosságot gyujtsunk, azok számára pedig, kik a szent dolgokat kicsinylik a jámborok testvéri szeretettől sugalt imája által az Istentől bocsánatot kérjünk.

A ki a legméltóságosabb Oltáriszentséget teljes hittel hiszi, az ismeri horderejét azon műnek is, melyet az emberiség üdveért megtestesült Isten hatalma és irgalmassága létrehozott. Mert a mint hitünk tanítja, hogy Krisztust üdvösségünk legfőbb eszközlőjének kell vallanunk és mint olyant

tisztelnünk, ki bölcsesége parancsai, intézményei, példája és vérének kiontása által mindent helyreállított: ugyancsak hitünk tanítása, hogy Őt, az Oltáriszentségben jelenlevőt, úgy valljuk és tiszteljük, mint a ki a világ végeig valósággal az emberek között marad és nekik a megváltás jótéteményeit mint tanító, jó pásztor és Isten előtt kedves közbenjáró, szüntelen bőségben nyújtja önmagából. A ki ugyanis az Oltáriszentségnek hatásait jámbor buzgalommal mérlegeli, az bizonyára meggyőződik, hogy benne minden magyarázatát nyeri. Belőle árad ugyanis az élet, mely az igazi élet: «A kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért» (Ján. 6, 52.) Krisztus különböző értelemben nevezhető életnek. Az emberek közé jövetelének okául azt adta, hogy az emberi élet teljességénél többet akar nyújtani: «Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővebben legyen» (Ján. 10, 10.) Mert azonnal, hogy «a mi üdvözítő Istenünk kegyessége és emberisége megjelent» (Tit. 3, 4.) a földön, úgy mutatkozott be, mint a dolgok egész új rendjének teremtő ereje, mely a polgári és házi élet minden vonalán diadalmaskodott. Az emberek közt új viszonyok, új magán és közjog, új kötelességek, új tudományok és művészetek születtek; de a mi legfőbb, hogy az emberek lelkét és szívét a vallási igazságok és az erkölcsi szentség szeretetére vezette és így szinte mennyei és isteni életet közölt az emberrel. Erre vonatkoznak a Szentírásban gyakran előforduló kifejezések: «az élet fája», «az élet ígéje», «az élet könyve», «az élet koronája», nevezetesen pedig «az élet kenyere».

Mivel azonban az élet, a melyről szólunk, hasonlít az ember természetes életéhez, emezt pedig étellel kell táplálni és erősíteni, azért az is, hogy fenmaradjon és gyarapodjék, neki megfelelő táplálékra szorul.

Szükséges itt emlékezetbe idézni, hol és hogyan készítette elő és birta rá Krisztus az emberek lelkét, hogy az élő kenyérről, melyet adni akart, helyes fogalmat alkossanak maguknak. A mint ugyanis hire ment a csodának, melyet a Tiberiás tava mellett művelt, midőn a kenyeret megsziporította, azonnal igen sokan sereglettek össze azon véleményben, hogy talán nekik is részük lesz hasonló jótéteményben. Ekkor megragadja Jézus az alkalmat, mint akkor, mikor a samariai asszony szomjuságát fölkellette azon víz után, mely «szökőkút vize lesz az öröéletre» (Ján. 4. 14.), és az éhes tömeg vágyakozását fölcsigázza, hogy még hevesebben kívánják azt a másik kenyeret, «mely megmarad az örök életre». (Ján. 6, 27.) «De ez a kenyér, folytatja Jézus még nagyobb nyomatékkal, nem az az égi manna, melyet atyáitok pusztai vándorlásuk közt nyertek, sem az, melyet multkor nagy csodálkozástokra tőlem kaptatok, hanem Én magam vagyok ez a kenyér». «Én vagyok az élet kenyere». (Ján. 6, 48.) Sőt mi több, mindenkit föl szólít és kötelez: «Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért» (Ján. 6, 52.) E parancs fontosságát ugyancsak ő

következő szavakkal fejezi ki: «Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az emberfia testét és nem iszjátok az Ő vérét, nem lesz élet tibennetek». (Ján. 6, 54.) Távol legyen tehát az a szélteben elterjedt káros vélemény, mintha az Oltáriszentség vétele csak azoknak volna szükséges, kik gondoktól menten tökéletesebb vallási életet akarnak folytatni. Mert e szentséghez, melynél semmi sem kiválóbb és üdvösebb, minden, bármily rangú és rendű embernek köze van, a ki akarja (és senkinek sem szabad nem akarni) a természetfölötti életet magában gyarapítani, melynek végső célja az Istennel való boldogító egyesülés.

És vajha csak helyes fogalmuk volna az örök életről azoknak, kiknek tehetségük, munkakörük és tekintélyük révén oly nagy befolyásuk van az ügyek és emberek irányítására. Azonban sajnálattal kell tapasztalnunk, hogy igen sokan dicsekszenek, mintha új és boldogabb életet teremtettek volna, mivel megfeszített munkájukkal mindennemű hasznos és csodálatos ujitásra vezették korunkat. És mégis, bárhova tekintünk, az Istentől elfordult emberi társadalom nemcsak, hogy nyugalmat nem talál, hanem, mint egy lázas beteg aggódik és remeg; s míg a szerencsét hajszolja és egyedül abban bizik, vele együtt tévelyeg és bukik. Mert az emberek és államok, a mint csakis Istentől birhatják létüket, úgy élni, mozogni, jót művelni sem képesek másban, mint Istenben Jézus Krisztus által, ki által bőven ömlött és ömlik minden, a mi legjobb és legmagasztosabb.

De mindezen javak forrása és kútfeje első sorban a legméltóságosabb Oltáriszentség, a mely, a míg föntartja és táplálja azt az életet, mely után annyi fáradsággal vágyakozunk, végtelenül emeli értékét az emberi méltóságnak, melyet ma látszólag oly nagyra tartanak. Mert mi lehet nagyszerűbb és kívánatosabb, minthogy — a mennyiben lehetséges — az isteni természet részesei és sorsosai legyünk? Már pedig ép ezt szerzi meg nekünk Krisztus az Oltáriszentségben, melylyel az embert a malaszt erejénél fogva Istenhez emeli s Önmagával szorosabban egybekapcsolja és egyesíti. Abban különbözik ugyanis egymástól a testi és a lelki táplálék, hogy amaz hozzánk hasonul, míg ez bennünket hasonít át magához; ezért szólaltatja meg magát Krisztust szent Ágoston következőképen: «Nem változtatsz te át magaddá, mint a kenyeret, hanem te léssz Krisztussá». (Conf. I. VII. C. X.)

Az örökimádási templom.

Három év óta foglalkoztatja már a közvéleményt egy nagy és szent kérdés, mely ha kedvező megoldást nyer, egyrészt Magyarország népének, a keresztény magyar nemzetnek hagyományos királyhűségét legszebb nyilvánulásában mutatja be, másrészt a nemzeti kegyeletet a legfőnségesebb

vallási érzés nimbuszával veszi körül s így azt fölmagasztositva, mélyesgesebbé és állandóvá teszi s oly tartalmat kölcsönöz neki, mely azt a min-

A romai örökimádási templom belseje.

dennapi élet zajából és küzdelmeiből kiemelve az örökkévalóság védelme alá helyezi.

Erzsébet királyasszony áldott emlékének emelendő *örökimádási* templomról van szó. A nemzeti kegyelet durva sértést szenvedett s keservesen följajdult, midőn az az áldott szív, mely hazánk boldogságáért dobogott, gyilkos törtől átdőfve kihült. Alig csillapodott le a gonosz merényleten érzett fölháborodás, a nemzet szive engesztelést kívánt. Csak méltó gondolat volt, hogy a nagy királyné kedves alakját, a nemzetnek vigasztalást hirdető jóságos képét ércbe öntsék. Nemes szív sugalta, hogy Erzsébet áldott nevét a társadalom tagjait, betegségeit enyhítő alapítványokon megörökítsék. De a természetfölötti ihlet, mely a vallásos lelkeket oly kedves eszmékre hangolja, azt sugta, azt sürgette: Templomot, templomot építsetek, hol a lelkek királynának fényözöntől környezett trónja álljon, mely előtt éjjel-nappal, szünet nélkül, örökké imádják a titkos, szentségi Urat, kinek szelleme, kegyelme kell, hogy özönével áradjon erre a társadalomra, mely — szegény — beteg, sinylődik s csakis az Oltáriszentség szeretete, a szentségi Üdvözítő szüntelen imádása fogja a sülyedéstől és zülléstől megőrizni. Ez a legméltóbb kiengeztelés. Az örökimádás-temploma a keresztgyülölő világ által halálra ítélt keresztény katolikus királynénak legméltóbb emléke. Ott kell állnia a nagy Szentségnek e világváros zajának közepette, hogy százezrek és milliók, kik ugylátszik megfeledkeztek természetfölötti rendeltetésükről, a pogány szellem merényletének hatása alatt emelt szentélyben leborulva megtanulják a bűnt utálni, megtanuljanak imádkozni még pedig szüntelenül s megtanulják, hogy az egész életnek a természetfölötti törvény szerint elrendezettnek, Istent dicsőítő imádságos életnek kell lennie.

E nagy gondolattal, hogy a nemzetek legméltóbb emlékműve az imádság és áldozat hajléka, mindenütt találkozunk. Midőn Ausztria megremegett az uralkodója ellen intézett merénylettől s midőn a szerencsés szabaduláson érzett örömet maradandó emlékműben akarták megörökíteni, megszületett a bécsi Votiv-templom gondolata s a Jézus szentséges Szívének ajánlott gyönyörű templom égbetörő iveri örökös figyelmeztetői az osztrák népnek, melyek folyton hirdetik: Sursum corda!

A nemes francia nemzet a csapások terhe alatt meghajolva, fogadást akar tenni, hogy jobb utra tér s fölépíti a Mont-Martre ormán az ő fogadalmi templomát, melyben ma már ezernyi ezer férfi és nő imádja éjjel-nappal szünet nélkül a szentségi Jézust s készíti elő a jobb jövőt, melyben a nemzet visszatérve Istenéhez, boldogabb lesz.

A magyar nemzet is nyomába akar lépni e fényes példáknak, mert a nemzeti szerencsétlenség fölrázta és meggyőzte, hogy nekünk is szükségünk van szentélyre, hol a királyok királyától megtanuljuk az élő imádság és imádságos élet szellemét.

Meg is indult az országos mozgalom, de három év eredménye — sajnos — messze maradt a várakozás s még messzebb a külföld példája

mögött. A bécsi *Votiv*-templomra néhány év alatt *négy millió* forint gyűlt egybe. A párisi fogadalmi templomra pedig eddigelé *ötven millió* frankot áldozott a franczia nemzet. Erzsébet királyné emlékének emelendő örökimádási templomra eddig *ötszázezer* koronánál alig valamivel több gyűlt egybe.

Lehet-e ebből a magasztos czélnak megfelelő templomot építeni? A magyar nemzet katholikus hithűsége, a katholikus társadalomnak az Oltáriszentséghez való forró ragaszkodása, honfitársaink kegyelete nem engedheti, hogy ez a templom kisszerű legyen, hogy mintegy azt hirdesse: ime nézzétek, ennek a nemzetnek nincs katholikus lelkesedéstől lángoló társadalma, nincs áldozatkész kegyelete. Nem, ezt nem szabad engedni! Az egész katholikus magyar társadalomnak, főkép pedig *az Oltáriszentség buzgó tisztelőinek, az oltáregyesületek vezetőinek és tagjainak* munkához kell látni, hogy az utóbbi időben lanyhulni kezdett lelkesedést és áldozatkészséget újra fölkeltsék s a nagy tervet anyagi és erkölcsi támogatásukkal közelebb hozzák a megvalósuláshoz.

Eddig sok gondot és nehézséget okozott a hely kérdése, de az e célból kiküldött kisebb bizottság e kérdést valószínűleg hamarosan és szerencsésen meg fogja oldani. Most csak imádkozzunk, hogy e bizottság munkája eredményes legyen. De mihelyt a hely meglesz, azonnal hozzá kell látni az építkezéshez s akkor eivárjuk Magyarország katholikusaitól, hogy gazdag és szegény egyaránt oda fogja rakni ajándékát az Ur Jézus lábaihoz, mert ennek a templomnak állnia kell minél előbb, fejedelmi pompájában, az Ur Jézushoz méltó fölszereléssel. *Hirdesse büszkén és érthetően, hogy a magyar catholicizmusban van életerő, van a jövőbe bátran tekintő bizalom, van százados hivatása, mert áldozatos lélekkel szereti Jézus Krisztust.*

G.

~ DALOK JÉZUS SZIVÉHEZ ~

I.

KÜNN A BALGA...

Künn a balga tömkeleg között,
Bűnveszélyek árnya üldözött;
Itt Szivednél, drága Jézusom,
Mi az égi béke, már tudom.

Esdekelve fordulok Szivedhez,
Bizva, hogy a multakért kegyelmez;
Oh, hiszen Te vagy az üdv forrása:
Egy szavad minden bűnöm bocsájtja!

II.

ZSÁMOLYOD ELŐTT...

Zsámolyod előtt sirok,
Édes Jézusom,
Megviseltek új kinok,
Légy hív oltalom.
Szent Szived malasztvizéből
Hints reám egy árva cseppet,
Porba estem újra, végy föl,
Tiszta Sziv, zokogva esdek.

Vadviharba szállok én
Megpihenve itt,
Künn az élet zord terén
Vár reám a hit.
Enmagának győzedelmét
Add azért szegény fiadnak,
Mert a nagyvilág sosem véd,
Bár a gunnyilak suhannak...

III.

MÉG NYOSZOLYÁM IS...

Még nyoszolyám is bus könnyem issza,
Mert a szivem nem, oh sose tiszta.
Isteni szent Sziv, légy menedékem,
Hogy a bűn árnya újra ne érjen.

Oh, de ha mégis, mégis elér majd,
Fojtsd el ez ajkon a panaszos jajt;
Isteni Sziv, elédbe vezess el,
Hadd sirok itt csöndes türelemmel.

IV.

KIS PACSIRTA...

Kis pacsirta zengedezve
Száll a kékes égre fel...
Drága Sziv, a dal szivembe'
Neked ép így énekel.

Zöld folyondár átkarolja
Télen is a puszta fát...
Jézusom Szivét busongva
Lelkem ép így fonja át.

Szepessy László.

Hogyan lett Manning bíboros katolikussá.

Sokszor vetették már föl a kérdést, miért oly nagy a protestantizmusból megtérők száma Angliában. S a felelet legtöbbször az, hogy az angolok alapos kutatás révén meggyőződtek a Szentírásból, hogy Krisztus egyháza nem pusztán tan, nem hideg szó, nem élettelen törvény, hanem élő, fejlődő, virágzó szervezet, melyet az éltet, hogy benne működik, részeit átjárja az isteni erő, hogy *benne* él, jelen van Jézus Krisztus. A hívő, világosan látó s az igazságot elfogulatlanul kereső protestáns angolok keresik tehát ezt a köztünk működő Istent, ezt a valósággal jelenlevő Jézus Krisztust s mivel övéiknél nem találják mást, csak tant, törvényt, máshová mennek az Istent kereső lélek vágyát kielégíteni s mindenfelé kutatva, végre meglátják az Oltáriszentségben Jézust s a szentségi Üdvözítő kegyelmétől vonzatra kikötnek a katholicizmus révpartjában.

A XIX. században egyházunk egén ragyogón tündöklő csillag volt *Manning* bíboros. Protestáns szülőktől származott s az emberiség üdvéért lángoló szive a papi pályára vonta. Anglikán pap s tudománya, szónoki hite révén hamarosan főesperes lett s mindenki előre látta a fiatal főpapban az angol protestantizmus legfőbb, leghatalmasabb vezéreinek egyikét. S a dus javadalmat élvező, fényes jövőjű, nagy befolyású Manning mégis elhagyta a protestantizmust minden gazdagságával együtt s katolikussá lett, mert megérezte az egyházban jelenlevő Istenembert.

Megtérését a nagy férfiú maga következőképp beszéli el:

«Romában voltam tanulmányuton. Ott sorba látogattam a muzeumokat, romokat, templomokat, résztvettem mindenféle ünnepségen és szertartáson, csak úgy, mint tudományszomjas és kíváncsi honfitársaim. Eszembe se jutott kételkedni a protestáns vallás igazságában, melynek papja voltam; még kevésbé jutott eszembe, hogy vallásomat valaha megváltoztathatnám. Semmire hangolt erre s Rómában való többheti tartózkodás után ép oly idegennek éreztem magam a katholicizmustól, mind mikor elutaztam Angolországból. Egy reggel szent Lajos templomába léptem. A legméltóságosabb Oltáriszentség ki volt helyezve egy oltárra. Valószínűleg kilencznapi ájtatosságot tartottak. Az egész igen egyszerű benyomást gyakorolt. Néhány gyertya égett az oltáron, a papok karingben térdeltek a szentély padjaiban s a hajóban néhány hívő volt buzgó imába merülve. A képet távolról sem lehetett szent Péter templomának ragyogó pompájához hasonlítani, de drága, isteni pillanat volt. Úgy éreztem, hogy szívem titokzatos módon megindul. Sejtelmes világosság támadt előttem s megmagyarázhatatlan vonzalom lelkemben. Életemben először villant föl eszemben az a gondolat, hátha itt van az igazság s talán nem is lehetetlen, hogy én valamikor katolikus

leszek. Még nem tértem meg ekkor; ettől még nagyon távol állottam, de meghallottam Isten hívó szózatát. Szívemet el nem zártam, hanem oly buzgalommal és őszinteséggel, melyre csak képes voltam, kezdtem imádkozni, tanulni, kutatni. Napról-napra világosabban láttam, a többit a kegyelem végezte.»

Budapesti.

Salutis humanae Sator...

Latinból fordította: *Nagyfalusi Lajos.*

Nemünk megváltó Istene!
Uj fénye, kit imádkhatunk;
Szűnk üdvössége, mindene,
Feléd rebeg föl lángszavunk.

Szétrendítéd poklok hadát,
Megtörve, átkot, ősigát;
S Atyád jobbján ülsz, oh Erős!
Mint ünnepelt győzelmű hős.

Te Isten dobbanó Szive!
Nagy irgalmad letündökölt:
S ártatlan' szenvedél halált,
Mely föltámaszt, mely éltet ad!

Készteszen mindig kész szived,
Gyógyítsd minden gyarló hived;
Hogy üdvözülve egykoron,
Vidulhassunk látásodon.

Föl! föl a csillagok felé!
Világosíts szívünk elé,
Könytüntető sugárözön,
Örök boldogság, szent öröm! Amen.

Az Oltáriszentség tisztelete Rómában.

Mikor Róma még pápai uralom alatt állott s a lakosság szabadon adhatott kifejezést katolikus érzelmeinek, az Oltáriszentség ott csakugyan azt a tiszteletet élvezte, a melyet a királyok királya méltán elvárhat hívő alattvalóitól.

A francia oltáregyesületek «Annales»-ei valóban megható képét festik e hódolatnak 1860-ból.

Nincs épületesebb látvány — olvassuk e lapokon — mint az a mód, a hogy Rómában a legméltóságosabb Oltáriszentséget a haldoklókhöz viszik, főképp esteli időben. Néhány harangütés jelzi, hogy egy szegény, emberi teremtés a város valamely zugában Istenének látogatását készül

fogadni, mielőtt átlépné az örökkévalóság küszöbét. Csakhamar megtelik a templom. Az emberek — téli, esős idő lévén — odahaza ültek a lobogó tűz mellett, de ez egyáltalán nem tartja vissza őket, hogy a templomba siessenek s Istenüket beteglátogatásában kísérik.

Egy este egy francia ember jött a plébánoshoz azzal a hírrel, hogy családja valamely nagybeteg tagja az utolsó uti eledelt óhajtaná magához venni, még pedig azonnal, mivel másnap esetleg már későn lesz. «Nem szeretem ezt a dolgot — végzé szavait a francia ur — mivel már későn van s a Szentség ünnepélyes kísérete így bizonyára elmarad». «Oh — felelé a plébános — legyen csak nyugodt, néhányszor kondittatni fogok a haranggal s majd meglátjuk, mi lesz. Ugy is történt. Öt percz múlva a templom tele volt néppel. A férfiak fáklyákkal, a nők fedett fővel voltak jelen. Nagyszerű menet fejlődik, elől halad a sekrestyés s kis csöngetyűvel időről-időre jelt ad.

A merre a menet elhalad, mindenütt kinyitják és kivilágítják a pinczétől a padlásig az összes ablakokat. Aligha tisztelnek meg valaha fényesebb kivilágítással földi halandót. Az egyik kis lámpását állítja az ablakba, a másik viaszgyertyát, ez mécseset gyújt, az stearin-gyertyát. Az egyik ép estebédnél ül, a másik ünnepi lakománál, de mindent ott hagynak az emberek s térdre borulnak az ablakban, hogy a betegek jóságos Istenének áldását fogadják. Ugyanily jelenetek játszódnak le, mikor a templomba visszatérnek, mialatt a tömeg «Te Deum»-ot énekel.

Nem lehet szebb látványt képzelni egy ily római körmenetnél. Mennyi szent gondolat támad ily alkalommal az emberben! Ily jelenetekre, ily fenséges benyomásokra van szükség, hogy a népet fölemeljük s isteni hivatásának tudatára juttassuk.

A Mária-Reparatrix örökimádási apácza-rend.

VI.

A társulat célja és szelleme.

Maria de Jesu anya már 1854-ben még mint d'Hooghvorst báróné azzal a szándékkal jött Párisba, hogy ott megvalósítsa Isten akaratát, a mely mind tisztábban és tisztábban bontakozott ki elméjében. De azt még nem tudta elhatározni, vajjon melyik rendbe lépjen és melyik felelne meg az ő lelki szükségleteinek: Megtalálná-e valamely már létező zárdában azt a tökéletes isteni kiengesztelést, úgy, a hogy azt neki onnan felülről megmutatták? . . . Sokáig gondolkozott és elmélkedett e fölött s buzgó imáiban

Isten tanácsát kérte ki. Eközben a különböző zárdák szabályait is szorgalmasan tanulmányozta. «Párisba érve — így ír — első sorban a különféle kongregációk iránt érdeklődtem; kerestem, a melyik legjobban kielégitené lelkemet; t. i. a legméltóságosabb Oltáriszentség imádása és az isteni kiengesztelés tekintetében; mert hát fő célom az Oltáriszentségben annyiszor megbántott Ur Jézus kiengesztelése volt.»

De hasztalanul kutatott mindenfelé, a jövendőbeli alapítónő nem találta föl a mit keresett; elhatározta tehát, hogy várni fog mindaddig, a míg az Ur ki nem nyilvánítja akaratát. A midőn elérkezett ennek az ideje s az Isten az új rend megalapítását kívánta tőle, még pedig egy olyan rendét, a melyért lelke már régóta sóvárgott, az alapítónő társulata alapszabályainak mindjárt a legelső lapján megmondja, mi célból gyűjti azokat össze, a kik magukban a Mária-Reparatrix-társulatba való belépésre hivatottságot éreznek.

«A Mária-Reparatrix, vagyis örökimádási apácák kis társulata a végből keletkezett — írja — hogy az isteni kegyelem segedelmével kiengesztelje az Urat mindazokért a sérelmekért, a melyeket rajta a bűnös emberi nem ejtett.

E célból a boldogságos szűz Máriát iparkodik követni, mert ne ki az isteni kiengesztelés nagy művében igen fontos szerepe volt, ő hozta a világra Jézus Krisztust, az egyedüli igaz Megváltót és kiengesztelőt s ez okból vette föl a társulat a Mária-Reparatrix nevet.

Kiengesztelni Jézust Mária által és az ő segedelmével, ez a társulat terve, célja, szelleme és keletkezésének oka.

Az isteni fönség kiengesztelésének szükséges voltát természetesen minden szerető lélek érzi s a szűz Anyával e célra való egyesülés már az utolsó vacsora termében s a Kálvárián veszi kezdetét. Ebben a rendben csak az a gondolat új és jellemző, hogy ez a két érzés irányítja a tagok minden cselekedetét s egész életüket ennek szentelik. Ez által válik ki a Mária-Reparatrix-társulat a többi vallásos társulat közül.

Minden kereszténynek kötelessége a megbántott isteni fölséget kiengesztelni; ez a személyes kiengesztelés annyival inkább szükséges, mert a megbántások is személyesek és súlyosak voltak. Ezért már régi időktől fogva keletkeztek e célra nyilvános, vagy zártkörű egyesületek, ezt szolgálták az engesztelő istenitiszteletek, misék, áldozások, imádságok és gyónások.

Az isteni kiengesztelés szüksége, különösen azokért a gyakori bántalmakért, a melyekkel a bűnös emberi nem főképp a legfölségesebb Oltáriszentséget illette, az érző katolikus sziveket az ájtatosság számtalan módjára tanította; az anyaszentegyház is ezért rendelte el az urnapi ünnepet és körmenetet, kiengesztelni óhajtván minden gyermeke vétkeit. Ezek az elégtételek, vezeklések, kiengesztelések azonban csak egy napig tartanak, vagy

csak némely bántalomra szoritkoznak. Nem szükséges-e tehát — ha szabad magamat így kifejeznem — hogy legyen egy olyan társulat, a mely folyton, éjjel-nappal, szakadatlanul azon munkálkodjék, hogy Istent a legkülönfélébb megbántásokért kiengesztelje? Engesztelő társulat azokért a lelkekért, a kik megfélekezvén magukról, Istent megsértik, avagy tőle eltávoznak. Társulat, a mely a folytonosan köztünk levő és mégis oly elhagyatott Ur Jézus mellett e földön a szerető, hűséges szűz Anyát helyettesitse. Ez a társulat a Mária-Reparatrix, vagyis örökimádási apácák társulata.

Máriának követése és Máriával, Jézus szűz Anyjával való egyesülés a végből, hogy az Istent kiengesztelje, az 1854. évben a Szeplőtelen Fogantatás napján keletkezett Mária-Reparatrix-társulatnak ismertető jegye. Ezen a napon, a mint már láttuk, a boldogságos szűz Mária kegyeskedett a rend alapítónőjével abbéli óhaját tudatni, hogy szeretné, ha őt e földön isteni Fia körül olyan lelkek helyettesítenék, a kik a Megváltó iránt különös ragaszkodással és tisztelettel viseltetnek.»

És minden sor írásban, melyet Mária de Jesu anya leányaira hagyott, mindenütt a társulat eme dicső és kiváló hivatása van kiemelve. «Égész életünket ez az egy gondolat kormányozza: Máriát helyettesíteni Jézus mellett (már a mennyire Máriát Jézus mellett helyettesíteni lehet) s a Megváltót folytonosan legnagyobb szeretettel, tisztelettel és imádással környékezni. Máriának véghetetlen gyöngéd anyai szive nem elégedett meg azzal, hogy csupán ő szeresse Jézust, hanem mások által is szeretve, szolgálva és imádva óhajtja őt látni.

A Reparatrix-apácák szándékai és cselekedetei a boldogságos szűz Anya közvetítése által jutnak az Ur Jézus színe elé, ő tisztítja meg és mutatja be azokat az Üdvözítőnek.

«A szeplőtelen szűz Mária pártfogója és édes anyja az új kongregációnak.»

«E makula nélkül való Anya tisztítandja meg mindazon vallásos cselekedeteket, szeretetet és imádságokat, melyeket az ájtatos lelkek az Ur Jézusnak bemutatnak.»

«Ő esedezik szent Fia Szívéhez könyörületért, valamint azért is, hogy az Isten kiengesztelésére följánlott szeretetet a legkegyelmesebben fogadja.»

«Mária élete e földön az alázatosság, elmélkedés, munka, imádság, vezeklés és jótékonyság lánczolata volt; minden cselekedete, szívének minden dobbanása Isten tökéletes imádására és szeretetére irányult, valamin arra is, hogy az ő szent Fia vérével megváltott emberi nem részére az Isten irgalmát és könyörületét kieszközölje. Így csatlakozott ő isteni Fiához, s így működött közre a kiengesztelés nagy művében.

Követni, a mennyire csak lehetséges, ennek a szent Szűznek a példáját,

mindent vele, az ő szándékával és segítségével cselekedni, őt választani anyául, királynőül, például es pártfogóul, ime ez a Mária-Reparatrix társulat alapelve.»

A Reparatrix-apácák lelkét a szűz Mária apostoli szelleme hassa át.

«Mária, isteni Fiának halála után, folyton segített az apostoloknak Jézus számára mentül több lelket megnyerni.

Ő szerette az apostolokat, mert azok az ő Jézusának társai és hűséges barátai voltak, a kiknek meghagyta az Üdvözítő, hogy menjenek szét az egész világba és hirdessék az ő nevét és szeretetét.

Mária velük és érettük imádkozott.»

A Reparatrix-apácáknak utánozniok kell a szűz Mária rendithetlen bátorságát, jóságos, őszinte, tevékeny, megelégedett és erős szellemét.

Olyan lelkekre van tehát a társulatnak szüksége, a kik nem esnek soha kétségbe, semmiféle csapás sem sujthatja le őket s Máriával együtt még a kereszt alatt is szilárdan meg birnak állani.»

Ez az elv igen szépen van kifejtve Maria de Jesu anya *leveleiben* s a Reparatrix-zárda *szelleméről* szóló irataiban. De sehol sincs oly szépen és erőteljesen megmagyarázva, mint a Reparatrix-társulatról irt legelső művében; itt gyönyörűen írja le, minőnek kell egy igazi Reparatrix-apácának lennie. Idézzünk néhány pontot belőle, s meg fogjuk látni, mennyi nemesség, bátorság s vallásos tökéletesség foglaltatik bennük.

Mire van a Reparatrix-apácának szüksége?

«Olyan szivre, a melyben az Ur Jézus foglalja el a legelső helyet s a mely sziv teljesen az övé.»

«Végzetlen nagy és önzetlen szeretetre, a mely őt a szenvedések készséges elviselésére s a legnagyobb áldozatok hozatalára képesíti.»

«Alázatos szivre, mely meghajlik Isten előtt és azok előtt, kik őt e földön képviselik.»

«Istenbe vetett teljes bizalomra, s a természet követelményeinek folytonos megtagadására.»

«Engedelmisségre mindhalálig, addig a halálig, mely a léleknek szabadságot és életet ad.»

«Szükséges, hogy az Ur Jézus türelme és alázatossága ne hiányozzék a rend egyetlen leányának szivéből sem.»

«Hogy az Üdvözítő kínszenvedése legyen elmélkedésüknek rendes tárgya, a midőn órákhosszat a Oltáriszentség előtt térdepelnek s mindaddig legyen az, a mig lelkük nincs tökéletesen át meg áthatva tőle.»

«Kívánatos, hogy Jézusnak szelidsége és könyörülete lakozzék minden szivben s hangozzék minden ajkon.»

«Mindnyájuknak tudniok kell, hogy a Reparatrix-apácza áldozat és és hogy az áldozatnak sohasem szabad magát kimélnie.»

Maria de Jesu anya leányainak kérésére megírta «A társulat apáczáinak lelki életéről» szóló leveleit, a melyeket bizvást így is lehetne címezni: «Szűz Mária kiengesztelési művének utánzása». Az alapítónő az isteni fölség kiengesztelésére fekteti a fősulyt s a *szeretet* és *őszinteség* képezi társulata alapkövét. Még pedig:

«Őszinteség az áldozatban, a mely minden utógondolat nélkül mindent oda ad s a melyből azután a megnyugvás és a szivbeli vidámság származik».

A Mária- Reparatrix apáczarend paui örökimádási temploma és zárdája.

«Őszinteség az áhitatban, a mely minden szenvelgéstől ment, egyszerű és szivből fakadó legyen».

«Őszinteség az egész viselkedésben, de főképp azokkal való érintkezésben, a kik itt e földön Istent helyettesítik: Semmi szomorkodás, különczködés és semmiféle ellenszegülés a zárdafőnöknőkkel szemben».

«Őszinteség a társulatban s azonkívül levő egyének iránt, tehát «a kiszámított szavaknak és cselekedeteknek helyük nincsen.»

Nyíltság, őszinteség Isten, önnönmaga és az egész világ iránt; ez a törvény volt Maria de Jesu szívébe írva; s ez loyolai szent Ignác iskolájában mindinkább áthatotta lelkét. Ezt a szellemet öntötte ő a társulatba is.

Tanítás a legméltóságosabb Oltáriszentségről.

(P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je után.)

A Jézus Krisztussal való egyesülés megújítása a havi összejöveteleken.

I.

1. *Egyesülés.* A mi Urunk azért van közöttünk, hogy vele egyesüljünk s általa egymás között.

2. Kimondhatatlan *egyesülés* a szentmise-áldozatban, hol az Ur Jézussal egy élő áldozattá leszünk, kellemes illatu áldozattá. Egyesülünk vele, ki önmagát áldozta föl értünk a szentmisében s a ki közbenjár értünk minden ügyünkben.

3. Tökéletes *egyesülés* a szent áldozásban, a melyben vele egészen egyek leszünk. In me manet et ego in eo. «Én bennem lakik és én őbenne». Ján. 6, 57. A jól végzett szent áldozás hasonló a nyilvános közös imádsághoz, a mely másokat is fölbátorít, másoknak épülésére szolgál s a melylyel Istent nagyon is látható módon tiszteljük.

4. *Egyesülés* a tanítás által, mely az egyes tagokban a buzgóság közös érzelmeit táplálja, éleszti, közös munkára buzdít s a mely a jó Isten tudja, minő titkos bátorságot, erőt önt lelkünkbe, mivel látjuk, hogy mások is a miénkhez hasonló szellemtől vannak áthatva.

5. *Egyesülés* az imádságban, a mely kétszeresen kedves Istennek, mivel nyilvános s mivel az egymással hitben, szeretetben egyesült szivekből tör elő.

II.

Ha tettekben, áldozatos lélekben, a szentmise-áldozatban, az Ur szent testének vételében, tanításban, imádságban egyesülünk, milyen boldogsága ez lelkünknek! Szinte érezzük, hogy másokkal is kell közölnünk ezt a boldogságot, nemcsak magáért a boldogságért, hanem legfőképen Jézusunk iránt való szeretetből. Eme malaszt hatása alatt az legyen a hő kívánságunk, hogy Jézus Krisztust az egész világon mindenki megismerje, mindenki imádjja, szeresse. Szomjazzunk erre, éhezzünk erre . . . legyen a szívünk szükséglete, szent nagyravágyása, a mely sohase mondja ki e szót: elég.

III.

Különösen azt óhajtsátok, hogy a szegény templomok szegény Jézusát dicsőítsék, — vigasztaljátok szolgálait, gyermekeit. Nem is hiszitek mennyi mindent megtehettek; társulatot szervezhettek, általa a legmélt. Oltáriszentségben való hitet új lánggra lobbanthatjátok, a keresztut által, melyet küldötök,

Jézus Krisztus szenvedését hirdethetitek, a szent Szűznek a szegény templomok számára beszerzett szobraival a szent Szüzet tisztelhetitek, körmeneteket rendezhettek stb.

Ime! mi mindent tesz a Ur Jézussal való egyesülés!

«Hirdetjük az Istennek titokteljes, elrejtett bölcsességét.» (I. Kor. 2, 7.)

1. Igazán, úgy érzem, nem tudok eleget beszélni Jézus Krisztusról, szeretetének titkáról, végtelen bölcsességének csodájáról. Az apostol is mindig erre tér vissza. Különösen imádandó szent vérének titkára gondoljunk gyakrabban, a mely mindennap megújul oltárainkon s melyet az Ur papjai magasztos fenköltéssel hirdetnek.

2. Mindig nagy hatással van rám az a gondolat, hogy Jézus közöttünk van, telve irgalommal, malasztal, hatalommal, szeretettel; és mit teszünk mi hálánk jeléül? Mivel felelhetünk folytonos jelenlétére, szeretetének e nagy csodájára?

3. Karácsonykor bővebben kifejtem ezen imádandó titkot és megmutatom benne a jászolt a mi szerelmes Üdvözítőnk születésének körülményeivel együtt.

A jászolban.

1. Jézus Krisztus elrejtett Isten, de látható alakot vett föl, jövetelét már előre hirdették a szent angyalok, pásztorok, napkeleti bölcsek, kik őt imádták.

2. Jézus Krisztus látszólag gyenge Isten, de malasztjának erejével magához vonzza a sziveket.

3. Hallgatag Isten, de szegénysége, pólyája, megalázódása hangosan beszélnek helyette...

4. Szegény Isten, ki gazdaggá teszi az egész világot.

Ugyanez Jézus Krisztus a legmélt. Oltáriszentségben is. A kenyér és bor színe alatt elrejtőzik, tehetetlen, hallgatag, szegény, elhagyatott; és mégis az ég és föld Ura, Istene, az Anyaszentegyház erőssége, vigasztalása, féltett kincse. Ha sokan elhanyagolják is, azért mégis vannak milliók, a kik fölkeresik s a legmélt. Oltáriszentségben magukhoz veszik. Közéjük tartozunk mi is.

«Nem véltem valamit közöttetek tudni, hanem csak Jézus Krisztust.» (I. Kor. 2, 2.)

Mi még mindig nem ismerjük és sohasem fogjuk eléggé megismerni az Oltáriszentségben jelenvaló Ur Jézust a szeretet, áhitat és utánzás ismeretével.

1. Tudjuk, hogy a szentségi Jézus a legnagyobb hittitkokat foglalja magában: a Szentháromságot, megtestesülése és szenvedése titkait. Ide zárta elrejtett apostoli életének nagy titkát is.

2. Tudjuk, hogy a legmeghatóbb módon, leghősibb fokban egyesíti a keresztény erényeket: alázatosságot, engedelmességet, szegénységet, önmegtagadást, buzgalmat, szeretetet.

3. A malasztok kiapadhatatlan forrása a legmélt. Oltáriszentség.

4. Oka a szentmiseáldozat és a szent áldozás csodás hatásainak. Elmélkedjünk a szent áldozás tápláló, érlelő, tökéletesítő munkájáról. Elmélkedjünk az Anyaszentegyháznak a legmélt. Oltáriszentség által megtermékenyített egész földjéről.

Oh! kérjük gyakran az Oltáriszentségben levő Ur Jézus megismerését! Olvassunk, elmélkedjünk Jézusról, látogassuk meg, imádjuk, vegyük magunkhoz gyakrabban és szünet nélkül azon munkálkodjunk, hogy mások is megismerjék, szeressék, imádják őt.

~ VEGYESEK ~

Fenséges példa.

Madridban történt nem is a XV. században, nem II. Fülöp idejében, hanem ép most a fölvilágosodott XX. század küszöbén, hogy a spanyol király és anyja kikocsikázván, találkoztak egy pappal, ki az Oltáriszentséget vitte a beteghez. Az öreg pap tiszteletteljesen megállt az ut szélén s meg akarta várni, míg az udvar elvonul. De az ifju király, *XIII. Alfonz*, észrevette őt keblén a Szentséggel s hosszas gondolkozás nélkül felséges anyjával együtt kiszállt a kocsiból s fölszólitotta az ur szolgáját, hogy az udvari hintóban vigye a királyok királyát az utána epedő lélekhez, a király pedig anyjával és udvarával gyalog folytatta utját.

Ily példa mindenesetre rendkívüli épülésül szolgál a népnek s ha a szentségi Üdvözítő iránt való ezen tisztelet és hódolat általános lesz, akkor nem kell majd félni a forradalomtól, a tekintélyek aláhanyatlásától, a legfőbb tekintély föntartja és erősíti a kisebbeket s ezzel biztosítja a rendet és a társadalom boldogságát.

P. Eudes.

A pap a legméltóságosabb Oltáriszentséget egy haldoklóhoz viszi. Előtte halad a kis fiu, egyik kezében az égő lámpa az Ur Jézus tiszteletére, a másikban egy csengetyü, hogy vele az általmenőket figyelmeztesse. Azonban hasztalanul csilingel a kis csengetyü a fiu kezében, az általmenők közül senki sem ügyel reá, kalapföltéve haladnak el az emberek, beszélget-

nek, ácsorognak... Arra vetődik egy szerzetes, P. Eudes, látja a botrányos közönyösséget. Szent haragra lobban és hatalmas hangon elkiáltja magát

Térdre, ti föld férgei!... Emberek, porba hulljatok a ti Uratok előtt!

A fölszólítás végigmennydörgött az utczán, mire mindenki levette kalapját és letérdelt.

Olykor nem ártana, ha valaki a mi városaink és falvaink utczáin is hasonló bátorsággal figyelmeztetné a tartozó kötelességükről megfeledkezett híveket.

Egy gyermek vádolja püspökét.

Midőn Durieu, amerikai püspök, a columbiai czivilizálatlan törzsek közt fölkereste híveit, megjelent előtte egy kilenczéves kis leány s könyörgött, engedje őt az első szent áldozáshoz járulni. A buzgó püspök azonban megtagadta kérését. «Nagyon fiatal vagy még gyermekem — mondá — s nem ismered még eléggé az édes Üdvözítőt.» A kis lány hiába kérte ismételten a püspököt, az hajthatatlan maradt. Megneheztelt tehát a kis ártatlan és ki akarta önteni szive keserűségét, föl akarta jelenteni a püspököt. De kinek szóljon? Hová menjen? — Megvan! gondolja magában, a püspök legfelsőbb főnökéhez, az Ur Jézushoz fog menni panaszával. El is ment a szentségház elé s ott letérdelt. Fölemelte kis kacsóit s elkezd hangosan panaszkodni. «Drága Üdvözítőm, édes Atyám — így adja elő panaszát — a püspök ur azt mondja, hogy nem ismerlek, pedig oly jól ismerlek. Ugy-e te Isten fia vagy, te vagy az a drága gyermek, ki Bethlehemben született, a boldogságos Szűz karjaiban pihentél, Názárethben laktál, három napig kerestek a templomban; tizenkét apostolod volt, meghaltál a kereszten s harmadnapra föltámadtál. Ugy-e jól ismerlek? Mondd meg hát a püspök urnak, hogy ismerlek». Így panaszkodott a kedves gyermek s nem vette észre, hogy a püspök ott van a templomban s hátul egy padban minden szavát hallja. Könyvek közt fordult most az ősz főpásztor kis hívéhez s maga hitta, hogy járuljon a szent áldozáshoz. S oly boldog volt e kedves lélek! «Ugy éreztem magam — mondá — mintha a paradicsomban volnék».

Ilyen vágy, ilyen szeretet kellene, hogy éljen az emberek szívében. S valóban paradicsommá válnék e siralom völgye.

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1901 decz. hóban befolyt díjak:

Csizmadia Anna 4 k, Berger Hugó Christian 2 k, ft. dr. Tóth József ur által Szombathelyről 21 k 74 f, Vizlendváról 124 k, Felső-Eör 8 k 16 f, Szalonak 20 k, ft. Plent István ur által Kassagyházmegyéből 100 k, Kégl Gizella 2 k, Basztarezi Eliz 2 k, Takácsy Jozefa 2 k, Bruder Jánosné 40 f, Joó Jolán 40 f, Buza Anna 24 f, Benedek Mária 24 f, Kohajda Rozália 24 f, Csölle Czeczilia 2 k, Rezsó Erzsébet 1 k, Csánady Julianna 1 k, Nagy László 4 k, Pohl Luczia 1 k, Händl Mihályné 1 k, Mály Lajosné 1 k, Brunkala Mátyás 1 k, Or Julianna 30 f, Gandorfer Julia 2 k, Havasi István 2 k, Csörgey Julianna 6 k, Rákóczi Magdolna 4 k, Csiz Katalin 4 k, Kanter Ernő és Paula 4 k, ft. Ehrengruber Viktor ur a nadlányi tagoktól 12 k, Sturka Mária 2 k, Valiesek Regina 2 k, Kis Julianna 2 k, Balog Erzsébet 2 k, Balog János 2 k, Rieger Emilia 1 k, Nyáray Anna 4 k, Müller Katalin 1 k 44 f, Illek Vincze ur Ujpestről 60 k, Zeisl Magdolna 2 k, Bóka Ilona 20 f, Gábler Lajos Pál 5 k, Pisztori Viktor 3 k, Bóka Mariska 20 f, Labrents k Karolin 10 k, Ghyczy Ida ő nagysága által 12 k, báró Barkóczy Ilona 4 k, Lukawetz Luiza 20 f, Bali Istvánné 2 k, Nonner Johanna 5 k, Bóka Róza 30 f, Widak

Francziska 20 f, Zató Mária 1 k, Simonffy Béláné 20 k, özv. Koch Antalné 4 k, Koch Róza 2 k, Fondala Zsófia 2 k, özv. Pataky Károlyné 2 k, ns. és ft. Boros János kanonok ur a klopodiai gör.-kath. hitközség és annak 30 tagjától 11 k 20 f, ft. Csomák János plébános ur a furtai tagok részéről 10 k, ft. Mátyus István plébános ur a tybold-daróczi és kácsi tagoktól 13 k 50 f, Hufnagel Gizella 1 k, Krávecz Mária 10 k, ft. dr. Csajka Ernő ur Nyitra-Egerszegről 26 k, Nógárd-Patak 28 k 40 f, Bakabánya 21 k 16 f, Óhaj 31 k, Jókeő 14 k, Ebedek 40 k, Nagy-Ölyved 7 k 50 f, Hédervár 14 k 50 f, Endrefalva 59 k 60 f, Ipolyzécse 48 k, Hont-Börzsöny 16 k 8 f, Szénavár 6 k, Cseri Erzsébet 1 k, Okolicsányi Erzsébet 6 k, ft. dr. Szentgyörgyi ur a szaniszlói tagoktól 28 k 54 f, Egry Anna 4 k, Pelsotszky István 90 f, Lorenz János 1 k, Lorenz Mária 1 k, Lorenz Adél 2 k, Czeizl Katalin 1 k, Müller Anna 48 f, Knoll János 4 k, Brauch János 10 k, Kapatics Anna 2 k, Párdusz Mária 2 k, Institoriszné 2 k, Báthory Jozefa 46 f, Neubauer Irma 2 k, ft. Fábrián János kanonok plébános ur az érsekújvári hívek részéről 12 k 24 f, Szabó Mária 1 k, Németh Zsófi 46 f, özv. Klusatsek Rezsóné 12 k, Klusatsek Kornélia 2 k, Klusatsek Gizella 2 k, Varga Teréz 4 k, Ecker Józsa 2 k, Plöckl Antalné 1 k, Kuderna Anna 1 k, Závoczky Sándor 7 k, Kisfaludy Istvánné 2 k 60 f, Miszoglád Anna 1 k, Belloni Magda 2 k, özv. Garder Józsefné 1 k, Balogh Zsófia 1 k, Manik Ágostonné 4 k, Csiz Rozália 1 k, Hercz Anna 1 k, Kerékgyártó Katalin 4 k, Farkas Teréz 1 k, Pernel Mária 4 k, Pernel István 6 k, Dauda Mária 2 k, Ürményi Gyuláné 2 k, Nagy József 20 f, Bauer Mária 1 k, Fleck Károlyné 1 k, ns. és ft. dr. Göbel Márton ur által Rozsnyó-egyházmegyé-

ből 682 k 80 f, Kapanyicsák Mária 4 k, Radovics János 1 k, Radovics Jánosné 1 k, Ladányi Magdolna 2 k, Krajcsák Mária 2 k, Szokol János 2 k, Feuerregger N. 2 k, ft. dr. Tóth József Kupfalva 30 k, Hosszuszeg 25 k, Bándoly 19 k 72 f, Tárnok 6 k 28 f, F.-Rönök 4 k, Ostoros 14 k, N.-Szt.-Mihály 22 k 30 f, Szombathelyről 32 k 8 f.

1902 január hóban befolyt díjak:

Husniák Róza 40 f, Dix Anna 1 k, Fekete Jánosné 24 f, Weszely Mária 2 k, Jendrassek Julia 2 k, Viga Istvánné 2 k, Kraiz Rozália 2 k, Szirmai Rezső 1 k, ft. Hanauer István Veszprém-egyház-megyei püspöki megbízott ur által Alsó-Pahókról 12 k 82 f, a samtoni tagoktól 12 k, a rádi tagoktól 5 k 52 f, az akai tagoktól 40 k, a vörösberényi tagoktól 9 k 20 f, a pápa-kovácsi, kupi, norászi tagoktól 35 k 18 f, Tapolczáról 32 k 8 f, Lengyeltóth 24 k 21 f, Mezőkomárom 6 k, a zicsi tagok 12 k 24 f, Tüskevár 22 k, a salamoni tagok 10 k, a tóthgyúgyi tagok 3 k 60 f, a tóth-szt-páli tagoktól 8 k 98 f, Nemes-Vid 21 k 98 f, Nemes-Déd 7 k 24 f, a veszprémi Angolkisasszonyoktól 20 k, Csiz Mária 1 k, özv. Ballon Mártonné 4 k, Ballon Eleonora 1 k, Földi Mihály 1 k. ngos és ft. Debreczeni János kanonok ur által Eger-egyház-megye területéről begyűlt tagdíjak, ezekben az érsek ur ő nm. 100 k adománya, összesen 2000 k, ft. Darabanth György ur gör. Nagyvárad részéről 14 k, Prohaszka Anna 2 k, Verebély Imréné 8 k, Tóth Istvánné 4 k, Grentzner Antalné 4 k, Galli Vilma 2 k, Zeleni Mariska 8 k, Szép Julianna 8 k, Morzsányi Józsefné 2 k, Morzsányi Károlyné 2 k, Aranyos Ida 1 k, Schulmann Gizzi 1 k, Noszeda Erzsike 80 f, Gaube Krisztina 1 k, Gaube Teréz 1 k, Havranek Albin 1 k, id. Gaube Krisztina 1 k, Veilnberger Máli 2 k, Krémarch Irma 4 k,

Kollarik Anna 40 f, Simkó Anna 60 f, Sperák Anna 1 k 40 f, Wartensleben Ida grófnő 2 k, Hacher István 6 k, Cserné Ede 2 k, Strobil Francziska 2 k, Strobil Teréz 2 k, Mucsek Mariska 1 k, Mucsek Jozefa 1 k, Kocsis Katalin 2 k, Smucz Anna 1 k, Pintér Mária 1 k 50 f, Erdély Borbála 2 k, Hermann Julia 2 k, Baumann Viktória 1 k, több csikmegyei tag 4 k, Kovács Hoffmann Mari 1 k, Oláh Istvánné 1 k, Müller Anna 1 k, özv. Szacs vay Gézáné 2 k, özv. Matkovits Miklósné 2 k, Bagó Fanni 2 k, Kratzer Anna 2 k, Dinger Julia 40 f, Wagách Mária 24 f, Nusser Irma 4 k, Nusser Francziska 2 k, Hászmán Józsefné 2 k, Thaller Istvánné 3 k, Lanturner Jakabné 2 k, Szende Alajosné 2 k, Sill Jánosné 2 k, Weber Jánosné 2 k, Kren Teréz 2 k, Flózy Józsefné 2 k, Schäffer Istvánné 6 k, Kappenstein Zsuzsanna 2 k, Sniŕter Mária 4 k, Lotz Anna 1 k, Vagner Ilona 1 k, Szekeres Róza 2 k, Papp Terézia 1 k, Droschkovits Mária 1 k, Katona Anna 1 k, Hnaupek Paulin 2 k, Paksi Katalin 24 f, Novák Mari 2 k, Koller Magdolna 2 k, Pintér Zsuzsanna 1 k, Janteky Luiza 2 k, Bauer Mária 1 k, Stefanik Mária 24 f, Halik Emilia 2 k, Páska Mihályné 2 k, Páska Mária 2 k, Steindl Rezsőné 24 k, Lőrincz Gáborné 4 k, Kovács Amália 2 k, özv. Pölczel Jánosné 2 k, Pölczel Géza 2 k, Borbély Ilka 2 k, özv. Erdélyi Teréz 4 k, N. N. 1 k, Winterkorn Sándor 1 k, Janka Teréz 1 k, Mázi Pálné 1 k, Mázi Mária 1 k, Mázi Klára 1 k, Mázi Borbála 1 k, Mázi Katalin 1 k, Polinger Teréz 1 k, Erdélyi Otília 1 k, Polinger György 1 k, Polinger Pál 1 k, Lehrer Mátyás 1 k, dr. Farkas Rozália 4 k, Tirschel Jozefa 4 k, Sima Lőrincz 10 k felsőszéki tagoktól, Fábian Józsefné 2 k, Jahn Józsefné 4 k, Hulitius Jánosné 4 k.

(k = korona, f = fillér).

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1902-dik évben ajándékozott tárgyakról.

Jelzések: † Plébániatemplom. * Filiatemplom. ° Kápolna, zárda vagy kórház.

I. Az esztergomi egyházmegyében.

* 1. *Bud-Jenő = Telek* :
1 fehér vecsernyepalást.

° 2. *Budapest* :

1 kehely megaranyozása
1 ciborium megaranyozása.

° 3. *Budapest* :

1 fehér miseruha
1 vörös miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 velum.

° 4. *Budapest* :

1 kehely megaranyozása
1 ciborium megaranyozása.
1 monstrancia megaranyozása
1 füstölő és tömjéntartó megezüstözése.

° 5. *Budapest* :

1 fekete miseruha
1 viola miseruha
1 vörös miseruha
1 öröklámpa
1 oltárkereszt
6 oltárgyertyatartó
3 canontábla
1 misekönyv
1 misekönyv-állvány
1 alba
2 vállkendő
4 corporale

6 kehelytörlő

6 kéztörlő

2 palla, 2 őv.

† 6. *Csataj* :

1 fehér miseruha
1 velum
1 burza
1 alba
2 vállkendő
4 corporale
4 ministerkaring
1 oltárterítő.

† 7. *Csesztve* :

1 velum
1 ciboriumköpenyke
1 alba
2 karing
4 ministerkaring
1 misekönyv.

° 8. *Esztergom* :

1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 viola miseruha
1 vörös miseruha
1 kehely
1 ciborium
1 misekönyv
1 misekönyv-állvány
2 ámpolna tálczával
2 corporale
6 kéztörlő
2 palla.

† 9. *Garam-Szöllős* :

1 fehér-kék magánstola.

† 10. *Helemba* :

1 fekete palást.

† 11. *Héregh* :

1 kehely megaranyozása
1 fekete miseruha
1 viola vecsernyepalást
1 hármassz. olajtartó.

† 12. *Hédervár* :

1 vörös miseruha.

† 13. *Hrádek* :

1 fehér vecsernyepalást
1 fehér-viola magánstola
1 velum.

† 14. *Ipoly-Nyék* :

1 kehely megaranyozása
1 uj ezüst patena
1 ünnepi alba
1 ünnepi karing
2 ministerkaring
2 őv
1 fehér-viola magánstola
1 pulpitus.

* 15. *Ipoly-Nyék=Imám* :

1 szenteltvizeztartó hintővel
1 viola magánstola
1 karing

2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 pulpitus.

† 16. *Jókeő* :

1 fekete palást
1 ostyasütővas késekkel
4 méter fehér selyem a tabernaculum kibéléséhez.

* 17. *Kis-Apáthi = Maholány* .

1 fekete miseruha
1 viola miseruha.

* 18. *Kis-Apáthi = Ebedecz!*

2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 palla.

† 19. *Kis-Oroszi* :

1 viola miseruha
1 vörös miseruha.

* 20. *Komjáth = Csornok* :

1 vörös miseruha.

† 21. *Kis-Pallag* :

1 kehely megaranyozása
1 ciborium megaranyozása
1 monstrancia megaranyozása
1 új ezüst patena
1 beteglátogatási készülék
1 fehér vecsernyepalást
1 burza
1 hármassz. olajtartó

1 ostyasütővas késekkel
2 öv.

† 22. *Merőcze* :

1 fehér miseruha
6 kehelytörlő.

† 23. *Moraván* :

6 canontábla.

* 24. *Moraván = Banka* :

1 tabernaculum
2 tabernaculum-gyertya-
tartó
2 tabernaculum-corporale.

† 25. *Nagy-Ölved* :

1 beteglátogatási készülék
1 burza
2 vörös ministerruha.

* 26. *Nagy-Ölved = Kural* :

1 ciborium
1 alba
1 karing.

† 27. *Nógrád-Patak* :

1 diszesebb fekete miseruha
1 vegyesszinű miseruha
1 fehér magánstola
2 violaszinű ministerruha
2 ministerkaring.

* 28. *Nógrád-Patak = Dejtár* :

1 fekete palást
1 magánstola.

† 29. *Ohaj* :

1 ciborium

1 ciboriumköpenyke
1 viola miseruha
1 velum
2 karing.

* 30. *Ohaj = Hull* :

1 misekönyv.

† 31. *Pozsony-Eperjes* :

1 kehely
2 ciborium
1 beteglátogatási készülék
1 viola miseruha
1 velum
1 hármassz. olajtartó
1 alba.

◦ 32. *Selmeczbánya* :

1 öröklámpa
1 beteglátogatási készülék
1 burza
1 viola magánstola
1 gyászmisekönyv.

◦ 33. *Selmeczbánya* :

1 monstrancia
1 füstölő tömjéntartóval
1 velum.

◦ 34. *Szénavár* :

1 fehér miseruha
1 viola miseruha
1 velum
1 alba
1 karing
1 oltárterítő.

† 35. *Vámos* :

1 fehér ünnepi vecsernyepalást
1 antipendium.

† 36. *Vámos-Mikola* :

1 viola vecsernyepalást.

II. A nyitrai egyházmegyében.

† 1. <i>Alsó-Köröskény</i> :	1 ostyasütővas késekkel.	† 4. <i>Uj-Krasznó</i> .
1 ünnepi fehér miseruha		1 ciboriumköpenyke
1 ünnepi fekete miseruha		1 viola miseruha
1 ünnepi vörös miseruha	† 3. <i>Szkalite</i> :	2 vállkendő
1 ciboriumköpenyke	1 ünnepi vörös miseruha	2 corporale
1 burza.	1 ünnepi alba	6 kehelytörő
† 2. <i>Nagy-Divina</i> :	6 vállkendő	6 kéztörő.
1 viola veesernyepalást	6 kehelytörő, 6 kéztörő.	

III. A veszprémi egyházmegyében.

* 1. <i>Alsó-Páhok</i> :	1 füstölő tömjéntartóval	2 vállkendő
1 monstrancia	1 ciboriumköpenyke	2 corporale
1 ciborium	1 velum	6 kehelytörő
1 öröklámpa	2 vállkendő	2 palla
1 ciboriumköpenyke	2 corporale	1 öv
1 velum	6 kehelytörő.	1 oltárterítő
2 vállkendő		6 kéztörő
2 corporale	* 3. <i>Babocsa = Bothó</i> :	1 alba
6 kehelytörő.	1 fehér miseruha	2 ministerkaring
* <i>Alsó-Páhok = Felső-Páhok</i> :	4 oltárgyertyatartó	2 oltárvánkos
1 öröklámpa	1 miseköny-állvány	1 antipendium.
	1 karing	

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie carcassonei püspöktől.

A tűz.

I.

Jézus az Oltáriszentségben emésztő tüzet jött gyújtani és azt főtartani e földön.

A Mester szavai századokon át bőséges elmélkedési anyagul szolgálhatnak mind az angyaloknak, mind az embereknek.

A világosság és a buzgóság oly kincsei rejlenek benne, a melyeket nem mellőzhetünk a nélkül, hogy valóban a lelki restség bűnét ne követnők el; a mely miatt minket a legfőbb Biró majd nagyon szigorú számadásra vonhat.

Most, néhány pillanatra ama tanításról fogunk elmélkedni, a mely szent Lukács evangélistának eme nagyon rövid, de nagyon velős versében foglaltatik: «Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut

accendatur?» Tüzet jöttem bocsátani a földre, mondá a jó Mester Péternek; és mit akarok mást, mint hogy az égjen.

A tűz ugy tűnik föl előttem, mint az Oltáriszentségnek csodálatos jelképe; az Üdvözítő szavai pedig teljes mivoltukban a valóságos jelenlétre vonatkoznak.

Téli napokon, a midőn a levegő hideg és az idő zordonsága tagjainkat megdermeszti: a tűz fölmelegít, dermedésünkből életre kelt, vérünkbe meleget és új életet önt.

Midőn az aranyat, hogy szépségének teljes fényében és természetének teljes pompájában ragyogjon; tisztátalan vegyületétől meg kell szabadítani: salakjából az olvasztótégelyben a tűz választja azt ki.

Hogy az ételek, a melyekkel testünk táplálkozik, elveszítsék ama undok nyerseségüket, a melytől való irtózásunkat legyőzni nem bírjuk: azokat a tűzön megfőzzük.

Végül a tűz mindent fölemészt, a mit az emberi kéz, vagy a Gondviselés akarata bele vet, hogy ott elpusztoljon.

Oh Jézus, oh áldozatja a keresztnek, fölismerlek e jelkép alatt és örömmel szemlélem a közöttünk való csodálatos, jelenlétnek kiváló hatásait.

Te ugyanis nemesak azért jöttél, hogy tüzet a földön meggyujtsd, hanem te azt örök áldozatodban élesztetted is.

Ádám bűne akarataunk erejét annyira megbénítá, hogy szeretetünk, a mely máskülönben a teremtmények-

ért oly annyira lángol: Istennel szemben fölötte nagy nehézségekkel küzd.

Az Oltáriszentség az a tűz, a melyet Isten csak a mi fölmelegítésünkre adott, a midőn megengedi, hogy neki, színe előtt kedves és belső áldozatot ajánljunk föl.

Hogy lelkünk az azt elcsufító és a jegyes jóságos tekintetere méltatlanná tevő szennyből megtisztuljon: az Oltáriszentség azt mint a tűz megtisztítja s szeretetünk aranyát és állapotunk tisztaságát olvasztótégelyben megolvasztja.

Melyik az a tűz, kérdé egy szent tudor, a mely Jézust arra indítá, hogy nekünk izletes és egyszersmind tápláló eledelével megrakott asztalt terítsen, ha nem a szeretet tüze?

Midőn az Oltáriszentséget magunkhoz vesszük: miért feledkeznénk meg arról, mily áldozatok árán jutott az osztályrészünkül?

Végül, a szent ostya, akár jelenlétével az emberek között, akár főleg a velük való egyesülés által fölemészti és elpusztítja mindazt, a mit a rossz indulatok az üszögös és elfásult szivekben fölhalmoztak.

II.

Olyanok vagyunk Előtte, mint ama lanyha lelkek, a melyek sem hidegek, sem melegek nem lévén, undorát keltik föl.

Szent János Jelenései könyvében olvasunk valamit, a mi nagyon megfélemlítheti azokat, a kik lanyhán közelednek az oltáriszekerényhez és az Ur asztalához:

Quoniam tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo.

«Mivel langyos vagy — mondja az Ur — és sem hideg, sem meleg, kezdeteleget kivetni az én számból.»

Isten ítélőszéke elé képzelem ama lelket, a melyikhez e szavak büntetésül az Oltáriszentséggel szemben tanusított lanyhaságáért majdan intézteni fognak.

Mit fog felelni e lesujtó szemrehányásra:

«Közöttetek, közeletekben valék mint tisztító, melegítő, emésztő és fiaitok eledelét előkészítő tűz.

Tudtátok ezt. Az oltáriszekerény ajtaja ezerszer nyílt ki, hogy a lángkévék belőle kicsapjanak.

Ez isteni tüzet vezetőtökül küldém. A földeteken bolygott, de ott meg nem maradhatott; sem semmit föl nem emésztett, sem titeket meg nem tisztított; hanem kialudt.

Oh, szerencsétlenek, hogy Isten ajándékát föl nem ismertétek!

Lehetséges-e vajjon, hogy kezeitekkel a tűzhöz közeledtetek és sem melegítő erejét nem éreztétek, sem érzelmeitek és cselekedeteitek jege föl nem olvadt, föl nem szikkadt?

III.

Kérjük, Jézus Krisztust, hogy szeretetének égető tüzével szemben érzéketlenek ne maradjunk.

Hogy ily szerencsétlenséget elkerüljünk, mondjuk a Krisztus Követése belüli jámbor lélekkel:

Oh, mely nagy, Uram, a te édes-séged sokasága és mily kimondhatatlanok vigasztalásaid, a melyeket föntartottál a téged félőknek. (30. zs. 20.)

Midőn ama jámbor lelkekre gondolok, a kik szentségedhez nagy ájtatossággal és lángoló buzgósággal közelednek: elpirulok, látván, mily messze járok e szent állapottól és mily lanyhasággal és hidegséggel járulok oltárodhoz és szent asztalodhoz.

Szégyenlem magam a szárazság és érzéketlenség miatt: a melyet szívem veled szemben, oh Istenem, érez; hogy jelenléted nem foglalja le egészen — és hogy épenséggel nem érzi annyi szentnek indulatát és megható gerjedelmét, a kik az elfogadásod iránt való szerfölötti vágyódás, valamint gyöngéd és égő szeretet hatása alatt könnyeiket vissza nem tarthatták.

Oh, mily valódi és forró volt hitük! és ez erős bizonyítéka mind e szentségedben, mind pedig sziveikben való szent jelenlétednek!

E szent lelkek Urokat a kenyérszegésben valóban fölismerték; nagyon is meglátszik rajtuk, hogy Jézus velők megy, mert szívük lángol és vele egészen el van telve.

Én ellenben az áhítatnak e megható gerjedelmeitől, ez annyira élénk, oly gyöngéd és forró, lángoló szeretettől, vajmi gyakran, oly mily messze távol álok.

Oh Jézus, a jóság és az édesség végtelen forrása, figyelj kérlek reám, engedd meg a szegénynek, a koldus-

nak, a milyen előtted én vagyok, hogy szereteted tűzének néhány szikráját a szent áldozásban legalább időről-időre érezzem, hogy hitem megerősödjék, hogy reményem jó-ságoddal szemben gyarapodjék, hogy szeretetem, lángoló hite levén és e mennyei mannat megizlelvén, soha se lohadjon le, se el ne aludjék.

Mily boldog lennék, ha jelenléted fölmelegítene, körülfogna és átalakítana oly módon, hogy az égő szeretet belém ömlesztése által veled egy szellemmé váltnám.

Ne törd, hogy tőled üresen, szárazon és érzéketlenül távozzam; de tekints reám; juttass nekem amaz irgalomból, a melynek csodálatos hatását szenteiddel gyakran és oly annyira éreztetted.

Lenne-e az nagy csoda, ha általad teljesen körülvéve, egészen megemésztetvén és ha semmi se maradna bennem enmagamból; mert hiszen te tűz vagy, a mely mindig ég és soha ki nem alszik; szeretet, a mely a szívet megtisztítja és az elmét fölvilágosítja.

Meditator.

A legfölségesebb Oltáriszentség imádása.

Imádlak mennyei és isteni test és elismerem, hogy a föld összes nektáránál izletesebb vagy. Engesztelésül az ellened elkövetett mértékletlenségekért: a szent remeték józanságát ajánlom föl, a kikkel reményelem, hogy egykor mondhatom és énekelhetem:

Imádtassék örökké a legfölségesebb Oltáriszentség.

Adorator.

IRODALOM.

Szent Antal Toulonban és a szegények kenyere. Ez a czime egy szép könyvnek, melynek harmadfélszáz oldalára minden sort csupa szeretettel irt meg *Buday Aladár*. Szemtanuk és saját tapasztalatai nyomán elbeszéli benne, mikép keletkezett tizenkét esztendővel ezelőtt a «szegények kenyere» című ájtatosság Toulonban és miképen terjedt az el az egész keresztény világban, de kivált hamar és intenzíve a mi hazánkban. Az érdekes, épületes könyvből most újabb kiadás vált szükségessé, melyet a szerkesztő hat szép képpel tett diszebbé és vonzóbbá.

Meg van ennek a könyvnek a magasztos föladata: noha ország-szerte már nagyon ismerik szent Antalt és az ő kenyerét, mégse mindenütt! Van még sok-sok szegény, a ki nem evett az ő kenyeréből. Van még sok-sok hívő, a ki nem tudja, hogy bajában Páduai szent Antalhoz folyamodhatna segedelemért. Hogy ilyen ember sehol se legyen, hogy olyan szegény se legyen: ez föladata *Buday* könyvének!

A diszes kiállítású, vászonkötésű könyvet két koronáért lehet megvenni minden könyvkereskedésben vagy postán bérmentve meghozatni

a szerzõtől, kinek czime: Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28/b.

Olvasóinknak azzal a kéréssel ajánljuk ezt a kedves könyvet, hogy maguknak is meghozassák, másoknak is ajánlják.

Irországi kunyhó czimmal egy igen kedves elbeszélés jelent meg, a mely fiatalnak és felnőtteknek sok lelki élvezetet nyújthat. Egy irországi család története van elmondva. A családot, a mely istenfélő, különböző megpróbáltatások, csapások érik. Az ember azt hinné, hogy ennyi meg nem érdemelt köny és keserv megingatja őket hitükben, hogy panasz, zúgolódás jő az ajkakra. Ámde a Hiób esetek ellen megedzi a szenvedőket a hit és innét van, hogy a történetke fejleményében az Istenbe vetett bizalom megdicsőül. Gyöngye ezen könyvecske a népies irodalomnak. A csinosan kiállított könyv, a mely vizsgálati ajándéknak igen alkalmas, nagy lelkierőt szerez az olvasónak. *Ára 60 fillér.* Megrendelhető: «*Oktató Népkönyvtár*» czimmal Budapest, VII., Csömöri-ut 16. Ugyanott megrendelhető *szent Czeccilia* élettörténete, 1 korona.

A kármelita-zárda kiadóhivatalában Györött kaphatók: *Szent órák* ima-és énekeskönyv, egészen átdolgozott III. kiadás. Haás Ágostontól. I. számú csinos vászonkötés 1 kor. (1 int.); II. számú puhatáblájú finom chagrain-bőr, aranymetszettel 3 korona. (3 int.); III. számú finom fehér csont, színes nyomással, aranykerettel, bársonyháttal 4 kor. (4 int.); IV. számú párnás borjubőr 6 kor. (6 int.); kivá-

natra csattal 40 fillérrel drágább; V. számú különféle színű peluch, vésett kerettel, kettős csattal, kasettával 10 kor. (10 int.)

Ártatlanok tüköre. Oktató-, ima-és énekeskönyv iskolásgyermek számára. II. bővített kiadás. Haás Ágostontól. I. számú vászonkötés dombornyomással 60 fillér; II. számú vászondiszkötés 1 korona; III. számú párnás finom bőrkötés 3 korona. — Az első kiadásból még van némi készlet, egyszerű bőrkötés 2 korona és selyempárnás 3 korona.

Keresztes szent János élete. — P. Ágostontól. Füzve 60 fill. Kötve 1 kor. (1 int.) Minden 10 után egy ráadás. Posta bérmentve.

Szent Skapuláré. Oktató- és imádságos könyv. IV. bővített kiadás. P. Semmer Imrétől. Csinosan kötve 1 korona 10 fillér. (1 int.) Vászondiszkötés 2 kor. 10 fill. (2 int.) Bőrkötés 4 korona. (4 int.) Csontutánzat kasetta-csattal 4 korona. (4 int.) Párnás kötés 6 kor. (6 int.)

A katolikus sekrestyés. Kötve 1 kor. (1 int.)

A kis oltárszolga. Kötve 50 fillér.

Skapuláré-czedula. Magyar, német darabja 4 fill. 100 darab 3 korona 50 fillér. Tót nyelven darabja 2 fill. 100 darab 1 korona 50 fillér.

Skapuláré-ének. Darabja 2 fillér. 100 darab 1 kor. 50 fill.

Szent kapuláré. Darabja 16 fillér. Selyemből darabja 50 fillér.

Szent-József-Társulati könyvecske. Magyar és német nyelven, darabja 4 fillér. 100 darab 3 korona 50 fillér.

A győri kármelita-zárda 200-éves

történetéből még néhány példány.
Kötve 2 korona.

Folyóiratok. *Jézus Szentséges Szívének Hirnöke.* Kalocsa. Egész évre 3 korona. A juliusi szám tartalma: Életharcz. (Br. Gudenus Ervin.) — Az Isten Fiának testfölvétele. (Dr. Vargha Demján.) — Jézus Szentséges Szívének ügyei. — Szerencsés bukás (Kolos Károly.) — Lémaracz. (Béri Zsigmond.) — Boldogság és vallástalanság. (Tóth Mike.) — Csütörtöki zsoltosma. — Jézus Szentséges Szívének áldásai. — Az imaapostolkodás havi szándékai juliushoz.

Szűz Mária Virágos Kertje. — Kalocsa. Egész évre 2 kor. A juliusi szám tartalma: Az enyhülés. (Stimicz József.) — Az első és a második Éva. (Koffler J.) — Zárdáink. (Tóth M.) — A boldogságos szűz Mária gyülekezetei hazánkban. — A hurón törzsfő esküje. — Kisebb történetek. — Rövid elmélkedések a boldogságos Szűz tiszteletéről. — A boldogságos Szűz hálaéneke, (Marianus.) — Krónika.

Hitvédelmi Folyóirat. Budapest. Egész évre 8 korona.

Páduai Szent Antal Lapja.

Jó Pásztor, egyházsónoklati folyóirat május havi vaskos füzetben kilencz iv terjedelemmel megjelent. Érdekes tartalmából közöljük a következőket. Keresztjáró napokra. *Lepényi Miklós.* — Áldozócsütörtökre. *Mayer Béla.* — Beszéd kath. legényegylet tagjaihoz. *Domonkos István.* — Husvét u. VI. v. *Hermann Tádé.* — Nepomuki szent János-nap. *Siposs Ágoston.* — Pünkösdvásár. *Mayer*

Béla. — Pünkösdi hétfőre. *Ernyei Pál.* — Szentháromságra. *Kováts Lajos.* — Urnapra. *László József.* — Pünkösdi u. II. vas. *Zalahalápi.* — Jézus Szentséges Szive ünnepére. *Totola Lajos.* — *Májusi 16 szentbeszéd.* A titokteljes asszony. Dr. *Zelliger Vilmos.* — A XX. évfolyamot ért füzetes vállalat megrendelhető évi 8 korona. Budapest, VII. ker., Csömöri-ut 32. sz. a szerkesztőség czimén. Ugyanott *Mária virágai* és *Titokteljes asszony* czimmal 32 májusi szentbeszéd kapható 2 korona 20 fillér bérmentes küldéssel.

Katholikus Egyházi Zeneközlöny.

Szent Gellért. Hitbuzgalmi heti közlöny, mely új lap kedves és lelkes tartalmáért melegen ajánlható, valamint németnyelvű társa *Sct. Gerardus* is. Megjelenik Verseczen. Előfizetési ára egy évre 2 kor. 40 fillér.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1902. évben.

Berta Teréz Szeged, Csöke Teréz Ürményháza, Filler Apolló Nógrád, Giel János Német-Párdány, Gyulai Anna Ürményháza, Kalár Károly Bpest, Lovász Mari Bpest, Mihálkovits Erzsébet Ürményháza, Probszt Norbert Bpest, Rotter Katalin, Szabó Katalin Nógrád, Smid Terézia, Stitz Francziska Budapest, Stránczinger Teréz Szebény, Bellaágh Klotild Budapest, Garay Stefan.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

Alapított 1859-ben. Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST,

IV. ker., Molnár-utca 9. szám.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezetékek, kutak, fürdőszoba, konyhaberendezést, minden e szakba vágó munkát, jótállás mellett készít.

... Körmeneti lámpákat készítek ...

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszitő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

Budapesten,

VII., Rottenbiller-utca 6a.

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

Vásároljunk Tanuló Sorsjegyet!

Ő Fensége József Ágost főherczeg ur és főmagasságu Vaszary Kolos bibornok herczegprimás ur fővédnöksége alatt álló budapesti Mária-kongregáció Finevelő-Intézete szegény tanulók javára

≡ nagy sorsjátékot ≡

rendez. A sorsjáték 1901 október 31-én 85.126 szám alatt lett a m. kir. pénzügyminiszterium által engedélyezve.

Huzás 1902 október 1-én.

Egy sorsjegy ára 1 korona. Főnyeremény 10.000 korona értékben. Összesen 1135 nyeremény.

— Sorsjegyek kaphatók a «Tanuló Sorsjáték Irodában» —

Budapest, V., Alkotmány-utca 28. szám.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

— Előfizetési ára : —

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

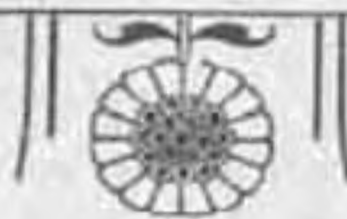
- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

— Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér. —

Az új teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműk.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klotild fkgasszony ö. cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket, Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímezésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olesón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

